

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Dim. G. Maxim. — *Scurt istoric al naturalizării în România.*
C. G. Dissescu. — *Cuvântarea ținută la Banchetul profesorului Duguit, dat de Facultatea de Drept din București.*
George Solomonescu. — *Desființarea dreptului de opoziție.*
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție secția III.* — *Transport (contract de).* — *Proprietarul mărfurilor predate.* — *Acțiune în daune.* (Direcția C. F. R. sau Frații Fischer).
Tribunalul Teleorman, secția II. — *Ordonanță de adjudecare.* — *Efectele ei.* — *Contestații.* (Jeana Andreescu cu Florea Părlitescu).

SCURT ISTORIC

Al Naturalizării în România

1). Origina Țărilor române. Formațiunea naționalității. Obiceiul pământului. 2). Boeria ca titlu de nobleță, oferită și străinilor. Consecințe sub raportul naționalității. Degenararea boerilor sub regimul fanariot. Descrierea lui Xenopol. 3). Impăământarea sub Codicile Calimach, Codicile Caragea și Regulamentele organice. Impăământarea mare și mică. 4). Condițiunea sudților. Opiniunea lui Alexandresco. 5) Situațiunea supușilor români înainte de revizuirea Constituției din 1923. Necesitatea conservării naționale. Străinii și Convenția dela Paris din 1858. 6). Regimul naturalizării sub Codicile din 1865. Introducerea cetățeniei pentru toți străinii, chiar cei de rit necreștin. Discursul lui Teriachiu în Senat. Constituția dela 1866 dă acces numai creștinilor la naturalizare. 7). Articolul 44 al Tratatului dela Berlin. Articolul 7 al Constituției revizuite din 1879. Concilierea dispozițiilor tratatului cu interesele naționale. Dificultățile urmate, în Corpurile legiuitoare în ce privește naturalizarea. Critica d-lui Profesor Basilescu. 8). Omagii bărbatilor politici cari au luptat pentru consacrarea regimului din 1879. Basile Boerescu. Independența țării. Ațitudinea patriotică a Camerilor legiuitoare. 9). Necesitatea reglementării naturalizării după marele război, potrivit noiei rațiuni de Stat. 10). Inovațiunile aduse sub raportul naturalizării prin Constituția din 1923 și legea naționalității române din 1924. Sistemul liberal actual privit ca cosecintă a progresului întregirii țării.

Când vorbim de naturalizare, implicat că să ne ocupăm de naționalitate. Și, în studiul ei, în examinarea condițiilor sub care s'a manifestat și dezvoltat în decursul timpului, cetitorul foilor îngălbenite, a documentelor și autorilor vechi, iubitori de țară și neam, simte o deosebită emoțiune, întru cât dela început, popoarele care, înche-gându-se, au format marele Regat de astăzi, au avut de luptat continuu contra diferitelor elemente străine, dori-țoare să le cotopească și să le anihileze individualitatea

etnică. Chiar această luptă, continuată, în decursul veacurilor, în interesul apărării pământului de care erau legate aceste popoare, totuși, ele încă dela început priviau pe străini cu blândeță și le acorda o largă ospitalitate. Astfel, chiar dela origina istoriei române, se lămurește că Valahii dădeau tuturor numele de „frate”¹⁾.

După cum ne arată marele nostru istoric, regretatul Xenopol, în timpurile cele mai vechi, despre care istoria ne-a lăsat urme, țările noastre au fost adăpostul mai multor popoare, divizate în mai multe triburi pe care Impăratul Traian le reduse în provincii romane, rămânând sub această dominație până la anul 270 după Cristos. Astfel, Dacia cu popoarele ei dela Dunăre, aflându-se sub această dominație în timpul Impăratului Caracala, dânsul a acordat fără deosebire dreptul de cetățenie romană la toți supușii imperiului.

În urmă, cursul formațiunei naționalității române a fost abătut în mersul lui în mai multe rânduri. Năvălirea hoardelor barbare avu mai întâi acest rezultat. La descălicarea lui Radu Negru în Muntenia și a lui Dragoș Vodă în Moldova începu a se desemna organizațiuni politice ce denotau începutul formațiunei naționalității, dar mai târziu, prin năvălirea Turcilor, în urma numeroaselor războaie, purtate contra lor, s'a oprit mersul progresiv al dezvoltării naționalității și Turcii au atacat chiar independența țărilor trimițând Domni străini²⁾.

În această epocă *jus soli* fiind în vigoare, nu găsim nici o urmă de formalitate asupra modului dobândirii împăământării. Expresivitatea de pământean, întâlnită în documentele vechi, indică această influență a pământului asupra omului. Astfel, în vechile obiceiuri ale ambelor țări, s'a admis ca o favoare pentru străinii de rit creștin, cari adoptau datinele locale, să fie considerați ca naționali, în afară de evrei, cari, conservând o naționalitate aparte și o fisionomie deosebită, nu s'au putut contopi cu elementul românesc³⁾.

2). În perioada următoare boeria era un titlu de nobleță ereditară, care se conferea de Domn chiar și străinilor, și pe atunci se infiltrară în națiunea autohtonă diferiți greci chiar și diregători bisericești, cari se încuscriseră cu cei din țările române, fiind de aceeași religie creștină.

1) Hăseu, „Arhiva Istorică”, II, pag. 25; Ubicini, „Les origines de l'Histoire roumaine” 1887, pag. 146.

2) Xenopol, „Istoria Românilor” IV, pag. 107; Basilescu, „Contribuțiuni la înțelegerea Art. 7 § 5 din Constituțiunea”, 1897; pag. 50 Decisia Curții de apel din București S. II No. 234 din 1896. Sentința Trib. Ilfov S. II din 1895, „Dreptul”, 1896, pag. 4.

3) Basilescu, op. cit. pag. 25.

După cum ne arată Xenopol pe lângă Greci se întâlnesc din când în când și alți străini în deregătoriile țărilor române, dar aceștia sunt numai personaje întâmplătoare, care se pot întâlni la toate domniile și în toate țările, pe când Grecii sunt un element neapărat și fatal în desvoltarea vieții românești¹⁾.

Boeria, în acele timpuri era un titlu de nobleță ereditară, ce se conferea de Domn chiar și străinilor și căror le accorda calitatea de național, întru cât străinii astfel boeriti, puteau cumpăra moșii, în virtutea titlului lor, și chiar fără nici o legătură de sânge cu pământeni²⁾.

Cu venirea regimului fanariot, instituția Boeriei a degenarat, iar conferirea ei ajunsese un adevărat trafic, un mijloc sigur de a se înavuți fără nici o muncă. Boerii se ridică în cea mai înaltă influență politică și socială. Toți acești străini, veniți mai ales din Constantinopol s'au așezat în ambele țări, fără gând de inapoere, în cât, după cum zice Xenopol, ei n'au dobândit naționalitatea prin vre-o formalitate de împământenie, dar cel mult se căsătoriau cu vre-o pământeancă, căpătând, prin asemenea legătură, în stăpânire și moșiile pe care boieroaica i le aducea ca zestre³⁾.

Astfel, înainte de Regulamentele organice împământenirea se dobânda prin toleranță și intenția străinilor de a rămânea legați de pământul țărilor⁴⁾.

Atât Codicele Calimach cât și Codicele Caragea nu vorbesc nimic în privința împământenirii, de unde rezultă că chiar sub imperiul acestor legi, străinii, fie chiar de rit creștin, nu puteau dobândi împământenirea de cât căsătorindu-se cu o pământeancă nobilă, în baza unui vechiu obicei al pământului⁵⁾.

3). Sub Regulamentele organice, în ambele țări se acordă dreptul de împământenie tuturor străinilor de *credință pravoslavnică*, în puterea unui document domnesc, întemeiat pe socotința obștei Adunări. Existau două feluri de împământenie: aceea mare, care nu se putea dobândi de cât în urma unui stagiu de zece ani și care asemena pe străini cu românii, conferindu-le toate drepturile politice, ce aparțin adevăraților pământeni, și cea mică, prin care străinul câștigă numai drepturile obicinuite ale pământenilor neguțatori și industriași⁶⁾.

4). Înaintea Regulamentelor organice, sub vechile noastre legiuri, unii pământeni, spre a scăpa de sarcinile datorite țării, se supuneau protecției unui consul străin, făcându-se sudiți. Asemeni sudiți, arată *Alexandresco*, prin fraudele înlesnite de Consulatele străine, se sustrăgeau de la datoriile lor cele mai sacre, fără a dobândi nici un drept în țara sub a cărei protecțiune se puneau, și erau numiți *protejați*, spre a se distinge de adevărații supuși străini, deși consulii căutau a-i pune pe aceeași treaptă cu supușii⁷⁾.

Sudețenia, prin ea însăși, nici nu da, nici nu ridica naționalitatea, care rămâne aceeași, și cu atât mai puțin asupra copilului suditului. Prin ambele Regulamente or-

ganice s'a protestat contra acestei situațiuni, care cu timpul ar fi făcut pe români să nu mai aibă cetățeni fără sudețenie¹⁾. Prin articolul 19 a legii electorale din 1866 s'a scos pe sudiți de sub drepturile politice.

Această situațiune umilitoare în care se puneau unii pământeni în timpurile vitrige ce le amintim, a dispărut după cum tinde să dispară și situațiunea multor locuitori ai țării cari neavând o naționalitate proprie, erau desemnați ca *supuși români*.

5). Astfel, înainte de război erau evrei născuți și crescuți în țară, cari n'aveau nici o naționalitate, fiind însă cărmuiți de statutul domiciliului, adică de legile române²⁾.

Toți acești supuși români aveau drept la pașaport românesc, care era inerent calității de supușenie.

Totuși, Curtea de Casație ca și autoritățile administrative, priveau pe acești locuitori stabiliți de mult timp în țară, dar cari n'au îndeplinit condițiunile necesare pentru naturalizare, drept străini sub raportul drepturilor politice. După cum spune un însemnat autor, naturalizarea este un act politic și guvernamental; ea este o emanațiune a suveranității interne a țării; ea presupune cel puțin o cercetare asupra moralității și onorabilității indivizilor și apoi o concesiune binevoitoare a guvernului. Toate aceste garanții dispar dacă naturalizarea ar putea rezulta din împrejurări arbitrare și neprevăzute³⁾.

Situațiunea dificilă în cari era țara mai cu seamă până la recunoașterea independenței, în 1880, necesitatea conservării elementului național în mijlocul străinilor cari și găseau azil în număr considerabil față cu belșugul și ospitalitatea tradițională ce o găseau, a determinat în această perioadă luarea unor măsuri mai riguroase. Din momentul ce, însă, s'a încheat naționalitatea română în mod indisolubil, și pericolele au dispărut, ca urmare firească, a încetat și prohibițiunile ce trebuiau impuse în timpurile de tranziție, într'o perioadă de nesigurantă și lupte continue. Astfel a dispărut de îndată și măsura restrictivă a art. 373 din Regulamentul organic care orea în mod formal naturalizarea evreilor.

Tot sub ambele Regulamente organice, căsătoria străinului cu o pământeancă îi dădea drept la împământenie după un stagiu de șapte ani, derogând astfel la vechiul obicei al pământului, fundamentul tradițional al dreptului nostru, după care căsătoria unui străin de rit creștin cu o pământeancă atrage după sine naturalizația lui⁴⁾.

Prin Convenția dela Paris, dela 1858, s'a stabilit egalitatea politică și civilă între toți locuitorii și s'au ridicat privilegiile, iar prin articolul 46 al zisei Convențiuni s'a întins această măsură și pentru străinii stabiliți de mai mult timp în țările române.

Astfel, această Convenție dă posibilitate tuturor creștinilor, născuți în Principate și cari se puteau prevala de denumirea regională Moldoveni și Valachi, ca pământeni, să devină cetățeni români, cu drepturi politice și cu acela de a cumpăra moșii ca oricare alt cetățean român⁵⁾.

6). La 1865, sub regimul Codicelui civil, pus în vigoare la

1) *Xenopol*, op. cit. III, pag. 464 nota 42.

2) *Xenopol*, op. cit. IV, pag. 107.

3) *Xenopol*, op. cit. IV, pag. 106.

4) *Alexandresco*, „Dreptul civil român“ I, pag. 314.

5) *Alexandresco*, op. cit. I pag. 315.

6) *Alexandresco*, idem.

7) *Alexandresco*, „Cod. Civil“, I, pag. 372; *Bonachi*, „Cod. civil român“, I, pag. 56; *Basilescu*, op. cit. pag. 42.

1) Art. 92 Reg. org. al Moldovei și 94 al Valachiei.

2) *Alexandresco*, op. cit, pag. 324.

3) *Foleyville*, „La Naturalisation“ pag. 100.

4) *Alexandresco*, I, pag. 314, *Basilescu* op. cit. pag. 55.

5) Art. 46: „Moldovenii și Valachii de orice rit creștin se bucură deopotrivă de drepturile politice“.

1 Decembrie acel an, se abrogă ambele Regulamente organice și nu se mai recunoaște decât împământenirea cea mare, care după articolul 4 din acest codice se poate dobândi de toți străinii, fără deosebire de credință religioasă, și care, după cum arată regretatul Alexandrescu, odată dobândită, conferă străinului exercitarea tuturor drepturilor politice¹⁾.

Este de notat că după articolul 8 al acestui codice orice individ născut și crescut în țară până la majoritate și care nu se va fi bucurat niciodată de vr'o protecție străină, avea facultatea de a reclama calitatea de român în cursul unui an după majoritate, dar această favoare excepțională era aplicabilă numai străinilor de rit creștin, căci după art. 9, menționat mai sus, cei de rit necreștin puteau obține împământenirea numai prin Corpurile legiuitoare, potrivit articolului 16 din acelaș codice.

În acest mod, pentru prima oară s'a deschis poarta la cetățenia română tuturor străinilor, chiar acelor de rit necreștin²⁾. În Senat, în Martie 1865, vorbindu-se despre această modificare legislativă, întru cât zisul codice era promulgat încă din Decembrie 1864, a fost considerată de către deputatul *Teriachiu* ca o inovație de progres. „Felicita țara mea, a zis d-sa, că dispoziția Regulamentului organic după care numai acelor de religie ortodoxă li se poate acorda naționalitatea română s'a condamnat de țara întreagă și s'a șters din legislațiunea noastră; astăzi, grație spiritului de progres ce a pătruns și la noi, suntem de parte de acele timpuri și de asemenea prejudiciu; toleranța d-ilor, este cel mai mare triumf al dreptului nostru în materie de religie³⁾”.

După câțva timp s'a votat Constituția din 1866, care prin articolul 7 pune în principiu că: „numai străinii de rituri creștine pot dobândi împământenirea”. În urmă, România a încheiat diferite convențiuni comerciale cu mai multe state europene, bazate pe principiul reciprocității, dar care nu cuprind nici o dispozițiune privitoare la împământenire⁴⁾.

7). În 1878 se reunește congresul dela Berlin, care luând în discuțiune articolul 7 al Constituției române din 1866, în urma independenței ce s'a recunoscut țării, s'a formulat articolul 44 al Tratatului dela Berlin, notificat României cu nota din 6 August 1878, pe care l'a acceptat și la executat în totul.

Prin zisul articol se zice: „În România, deosebirea de credințe religioase și de confesiuni nu va putea fi opusă nimărui, ca un motiv de excludere sau incapacitate, în ce privește bucurarea de drepturi civile sau politice, admisiune în funcțiunile publice, funcțiuni și onoruri sau exercițiu al diferitelor profesii și industrii, în orice calitate ar fi”.

S'a ajuns, în aceste împrejurări la votarea articolului 7

1) *Alexandrescu*, op. cit. pag. 316.

2) Cu toate că prin art. 9 al Codicelui din 1865 se puteau naturaliza și cei de rit necreștin prin votul Adunărilor legiuitoare, totuși în tot timpul cât a fost în vigoare articolul 9 al acestui codice, dela 1 Decembrie 1865 și până la 1 Iulie 1866, când s'a promulgat Constituția n'a fost împământenit nici un evreu. *Alexandrescu* loc. cit. pag. 316, nota 2.

3) „Desbaterile Senatului României”, 1865, Ședința dela 5 Martie 1865, No. 17, pag. 130.

4) Convențiunile comerciale încheiate: cu Austria, la 22 Iunie 1875; cu Rusia, la 17 Martie 1876; cu Germania, la 14 Noembrie 1877 și cu Grecia la 1 April 1878.

al Constituțiunii din 1879, după care diferența de credințe religioase și confesiuni nu constituie în România o piedică spre a dobândi drepturile civile și politice și a le executa. Prin articolele 3 și 8 se adaugă că: „împământenirea se dă individual prin lege de puterea legiuitoare, și că numai împământenirea aseamănă pe străin cu românul pentru cercitarea drepturilor politice. Și în fine, prin art. 5 se prevede că numai românii sau cei naturalizați români pot dobândi imobile rurale în România.

Această măsură constituțională în ce privește naturalizarea a fost complectată după mari lupte și greutate, căci guvernul care a întocmit-o a trebuit să se conforme dispozițiilor articolului 44 a Tratatului dela Berlin, după care religieuna nu mai este obstacol la dobândirea și folosința de drepturi politice și să concilieze acest text cu interesele naționale și economice ale țării. Astfel s'a ajuns la soluțiunea naturalizării individuale, fără categorii, și cu oarecare restricțiuni pentru dobândirea proprietății rurale¹⁾.

În cele patru decenii ce au urmat revizuirii Constituțiunii, fiind dată naturalizarea în competența Corpurilor legiuitoare, urmau dificultăți în rezolvirea cererilor, astfel că adesea ori s'au ivit plângeri din partea acelor cari trebuiau să aștepte ani întregi până ca să se hotărască soarta lor. *D-l Basilescu*, încă în 1897, a semnalat aceste neajnsuri. „Nu sunt pentru modificarea textului constituțional, zice d-sa, pe care îl consider ca cel mai sigur paladiu al naționalității noastre, dar sunt în drept să cer delă Corpurile legiuitoare, o mai mare sârguință în cercetarea și votarea naturalizațiunilor. Întârzierile de tot felul, pe care ei le întâlnesc, călătoriile nesfârșite către Dealul Mitropoliei îi exasperă și îi face să prefere a trăi în mijlocul nostru ca străini — de cele mai multe ori fără nici o patrie — patria pe care ei au pierdut-o prin așezarea lor aici fără spirit de întoarcere; iată de ce, ei constătesc adevărate colonii și stăte în Stat, spre dauna unității naționale, și în contra tuturor principiilor dreptului gîntilor²⁾”.

8). Diferitele critici ce s'au făcut și în urmă în contra sistemului legiuitorului constituant din 1879 n'au putut totuși da urmare unei revizuirii, întru cât ca o modificare se poată avea loc trebuia să se facă prin Adunări legiuitoare constituante, și care au fost convocate de abia după marele război în 1923.

Dar ori câtă întârziere au pus Camerele legiuitoare și ori ce critici s'ar putea face sistemului naturalizării din 1879, nu putem decât să privim cu admirațiune eforturile și lupta energetică ce au dus bărbații noștri politici din acel timp, cari au găsit modul cel mai fericit de a rezolvi o problemă ce interesa însăși existența națiunii, întru cât trebuia conciliat(imediata executare a Tratatului dela Berlin cu salvagardarea intereselor naționale. Neuitatul *Basile Boerescu* a pledat în fața reprezentanților Europei cauza țării cu mare succes, așa că la 8 Februarie 1880, reprezentanții marilor Puteri din București au comunicat că au recunoscut independența țării, luând act că Camerele de revizuire au stabilit o dispoziție constituțională în

1) Cartea Verde: „Documente oficiale din corespondența diplomatică” dela 14 Sept. 1878—29 Iulie 1880. Vezi și *Basilescu*, op. cit. pag. 93.

2) *Basilescu*, op. cit. pag. 65.

acord cu stipulațiunile înserate în articolul 44 al Tratatului dela Berlin.

Restricțiunile care s'au făcut de Camerele de revizuire sub raportul naturalizării, erau deci provocate prin o rațiune de stat bine determinată. În acest mod, Adunările legiuitoare, adevărații străjeri ai românismului au căutat în cele patru decenii ce s'au succedat să lase poarta liberă la cetățenie numai acelor cari au putut da concurs pentru propășirea și dezvoltarea economică și culturală a țării și nu acelor cari vin să ne exploateze și să aducă cu dânșii numai mizeria, corupția și ignoranța¹⁾.

9). Dispozițiunile constituționale din 1879 și cele rămase nemodificate din Codicele civil privitoare la naturalizare, fiind împrăștiate fără sistem în două legi diferite, făceau un complex de măsuri legislative ce nu prezenta armonie și dădeau dificultăți în stabilirea regulilor ce domină această importantă materie. Dificultățile creștiau, după cum am arătat, din cauza întârzierii ce puneau Adunările legiuitoare în rezolvirea la timp a cererilor de naturalizare.

Dezvoltarea economică și politică a țării, interesul progresului sub acest raport; și, apoi, considerațiuni diferite sub care este privită naționalitatea în urma marelui război, când și rațiunile de stat erau cu totul schimbate, au determinat pe legiuitorul constituant din 1923 și după aceea pe legiuitorul asupra naționalității române din 1924 să aducă modificări și inovațiuni, care au dat naștere la probleme de cea mai mare însemnătate.

10). În proiectul constituțional se prevăd trei inovațiuni însemnate: trecerea competenței în materie de naturalizare la Consiliul de miniștri, în urma verificării condițiilor solicitantului de către Comisia de naturalizare; naturalizarea colectivă a femeii și copiilor minori în interesul unității familiei și egalarea românilor de origine cu străinii, sub raportul procedurii și a organului instituit a acorda naturalizarea, sub rezerva dispensei de stagi.

Inovațiunea care a provocat cea mai multă discuțiune este cea privitoare la noul sistem introdus în acordarea naturalizării: Comisia de naturalizare împreună cu Consiliul de miniștri.

Pentru a înțelege spiritul acestei măsuri este desigur nevoie de a arăta că sistemul tradițional: votul Camerilor legiuitoare nu mai este în conformitate cu ceea ce urmează astăzi în statele cele mai civilizate, unde naturalizarea este nu act de guvernământ. Parlamentul decretază condițiunile sub care un străin poate să devină cetățean, dar stabilirea acestor condițiuni și mai cu seamă acordarea dreptului de cetățenie sunt lăsate puterii executive.

În sistemul legiuitorului român s'au împărțit atribuțiunile: între puterea judiciară și cea executivă.

Legea nouă a naționalității din 1924, a reglementat în detaliu noile principii constituționale, și ea a devenit obligatorie dela 23 Februarie 1924, de când a fost promulgată.

Pentru punerea ei în execuțiune s'a întocmit un regulament în ce privește dobândirea naționalității române

prin naturalizare și la redobândirea acestei naționalități¹⁾.

Din scurtele date ce am semnalat se vede că istoricul împământenirii în România este strâns legat de însăși istoria țării, și întru cât în diferitele epoci ce s'au succedat până la consolidarea deplină a tuturor naționalilor într'un mănunchiu indisolubil, rațiunile de stat au variat, negreșit că și condițiile ce se cereau străinilor cari voiau să se apropie de noi depindeau de împrejurările momentului. Când țara se desbătea în mrejele dușmanilor și cei străini de neam căutau să ne cotopească, au răsarit perpetuu patrioți sinceri și iubitori de țară, prin inimă și devotament, cari au știut să puie frâu dușmanilor și să atragă în favoarea țării puterile mari, care știu că la poarta Orientului se află o sentinela de gintă latină, doritoare de progres și iubitoare de pace.

Dumitrie G. Maxim
Președinte la Curtea de Apel

SĂRBĂTORIREA PROFESORULUI DUGUIT

La banchetul dat de Facultatea de Drept din București în cinstea iulastrului profesor al Universității din Bordeaux, d-l C. G. Dissescu a ținut în numele Facultății următoarea cuvântare:

Monsieur le professeur, messieurs,

Renan dans l'Avenir de la Science nous dit que celui qui veut se donner à la sagesse peut faire deux parts dans la vie : l'une vulgaire et n'ayant rien de sacré se résumant en des besoins et de jouissances d'un ordre inférieur: vie matérielle, plaisir, fortune, etc. Cette vie est inférieure, n'est rien car elle est vanité et affliction. L'autre que l'on peut appeler idéale, c'est-à-dire divine, désintéressée, ayant pour objet les formes pures de la vérité de la beauté morale, les respects du passé. Il perçoit Dieu. Il sent par l'intelligence ce qui est vrai sous mille formes l'amour de tout ce qui est beau et toutes les philosophies élevées.

Vous, Monsieur le Professeur, vous avez préféré la vie supérieure. Vivre dans la vie de l'esprit et de la Science.

La littérature chrétienne touche à tout, aux choses divines et humaines mêlant les unes aux autres. Ainsi elle nous parle de la Cène messianique en vue de nous réunir pour manger le pain et boire le vin, mais surtout pour nous entretenir de ce qui est divin, pour penser à la vérité et aux idées profondes.

Les Agapes de ce soir offertes à vous Monsieur le Professeur, nous rappelle la Cène messianique.

Certes, rien de divin ici, mais il y a quelque chose qui s'en approche :

Cette science, vous la représentez parmi nous Monsieur.

Montesquieu définissait la Loi : la raison humaine en tant qu'elle gouverne les peuples de la terre.

Vous Maître, vous la formulez, vous l'enseignez, mais aussi vous la créez en la soumettant aux études et aux discussions du présent et de l'avenir.

1) Acest Regulament este publicat în Monitorul Oficial No. 104 din 16 Maiu 1924.

1) A se vedea și discursul lui I. C. Brătianu, fost ministru de finanțe. „Dezbaterile Adunării Constituante din 1866”, publicate de Imprimeria Națională 1883, pag. 109.

Le Roi de France Louis Philippe — esprit plutôt pratique que doctrinal, signant la Constitution disait : „La constitution sera dorénavant une vérité. — La pensée auguste était moins réelle que politique.

Vous, Monsieur le Professeur, vous cherchez la vérité de la loi constitutionnelle, vous la trouvez et la transmettez aux générations du monde entier.

Il y a trois siècles, le Mathématicien Gaillée interrogé dans le grand procès du Miracle de Josué, après avoir abjuré sa conviction sur le mouvement de la terre, ajoutait en frappant la terre „E pur si muove“. Il transmettait ainsi la vérité aux générations futures.

Vous, mon cher Maître, vous n'abjurez aucune de vos vérités.

Mais dans le droit, ainsi qu'en Philosophie, la vérité n'est pas comme dans les sciences positives et encore fixe et immuable. Tout ce qui est vivant se modifie sans cesse, soit dans la forme, soit dans le fond. Qui y a-t-il de plus vivant que l'organisation politique ?

La pénalité du crime d'un chef d'Etat en Droit international public devrait être une certitude

Deux grands jurisconsultes, Mr. de Larnande, Doyen de la Faculté de Droit de Paris, et Mr. de Lapradelle, professeur de Droit international public, ont documenté cette vérité pour la punition du Kaiser. Et cependant l'Europe victorieuse a nié la preuve de la vérité établie.

Voici pourquoi je pense que dans nos idées des abstractions — Droit et Morale — la vérité n'est que le compromis entre une infinité de choses (E. Renan).

Décidément, cher Maître, vous avez eu raison de me dire à votre première leçon à nos étudiants, lorsque je vous ai parlé de la Souveraineté Nationale et du Syndicalisme : „Nous nous entendrons“. Qui, voilà le compromis : moi avec la Souveraineté Nationale et vous contre le Syndicalisme russe.

Tout ce qui tient à l'humanité est dans le devenir. Le vrai est un paradoxe, aussi sommes nous obligés de changer nos idées, nous les rectifions, nous, les complétons.

Göté dit une chose spirituelle et adorable „afin de limiter, de modifier, d'ajouter ou de retrancher“ à la fin il ne reste plus rien.

Quels sont vos titres variés et multiples ?

Vous êtes professeur et vous enseignez à la tribune de l'Université de Bordeaux le Droit constitutionnel.

Vous êtes conférencier et vous annoncez de nouveaux sujets ainsi que l'Interdependance sociale à l'Ecole des Hautes Etudes sociales de Paris. Elle existe comme l'Interdependance des révolutions planétaires.

Vous êtes jurisconsulte et posez le support de la norme juridique, de la morale et de l'Economie Politique.

Vous êtes sociologue pour nous comprendre les fondements de la société humaine.

Vous êtes psychologue et vous nous étudiez en Droit constitutionnel la volonté individuelle, collective ou nationale.

Grand intellectuel, vous nous montrez la diversité des formes de la pensée.

Vous êtes historien en enseignant l'histoire des institutions politiques établies par la Révolution.

Vous êtes philosophe et vous étudiez les problèmes du fondement du Droit.

Monsieur le Doyen

de la Faculté de Droit de Bordeaux,

Vos collègues à la Faculté de Droit de Bucarest vous apportent le témoignage de leur sincère admiration ainsi que leurs respectueux hommages à Madame Duguît qui partage avec vous la vie et le bonheur.

Desființarea dreptului de opoziție ca o condiție e accelerării judecăților și a unei bune administrări a justiției.

Lombroso spunea că apelul în penal e o scuză de întârziere prejudiciabilă Justiției, făcând ca pedeapsa să nu mai fie nici repede, nici sigură, nici serioasă. Dacă s'a putut spune aceasta despre apel, cu atât mai mult se poate spune despre opoziție care, de cele mai multe ori, e un fel de apel la apel.

Opoziția e o piedică mare pentru înfăptuirea unei Justiții mai grabnice și direct și indirect. Direct, sporște numărul proceselor, ceea ce face ca termenele să fie prea lungi. În anul 1923 tribunalul Dâmbovița s. I. a fost investit cu 2592 afaceri penale dintre cari 552 în opoziție ceea ce reprezintă aproape 20 la sută. Din 108 ședințe penale aproape 16 au fost ocupate cu judecarea opozițiilor. E un mijloc de târăgănire a proceselor, de îndepărtare a executării pedepselor în penal și a realizării dreptului în civil. Din cele 552 opoziții penale de cari a fost vorba mai sus. 213, adică 38 la sută au fost anulate ca nesustținute. Știind că are dreptul de opoziție, foarte adesea partea care e sigură că adversarul va avea câștig de cauză, nu mai vine la tribunal și stă afară la ușă când ce judecă procesul ca să facă sânge rău reclamantului. Nici 20 la sută din afacerile civile susceptibile de opoziție nu s'a judecat în anul 1923 în prezența părților. Indirect opoziția produce acelaș efect, prin împovărarea lucrărilor. După ce s'a pronunțat tribunalul, se redactează hotărârărea, se trece în condică, se scoate copie care se comunică — pentru ca făcându-se opoziție să se sorocească din nou procesul, alte citații, alte desbateri, altă hotărâră care de cele mai multe ori nu schimbă nimic din cealaltă, etc., etc.

Dar opoziția mai are și alte cusururi. Ea reclamă cheltuială de muncă și material fără folos într'o perioadă de economii cu ori ce preț. Știrbește din prestigiul justiției. Într'adevăr, nimic mai ciudat decât să vezi pe exact aceiași judecători, judecând după exact aceleași probe schimbând propria lor hotărâră, numai pentru că s'a prezentat oponentul. Datorită ei, o afacere care ar trebui, în principiu, să treacă numai de două ori prin fața instanțelor de fond, poate trece de patru ori.

Iată pentru ce în articolul nostru, „Câteva considerațiuni asupra justiției represive sub raportul celerității și al efectelor pedepsei (C. Judic., No. 13 din 1923), propunem suprimarea dreptului de opoziție în prima instanță și la tribunalele de județ, iar în instanța de apel motivarea opoziției.

Sunt alții cari cer desființarea opoziției pe deantregul. (E. Dan „Proiectul de accelerarea judecăților“, C. Jud. No. 22 din 1923, D. V. Paraschivescu, Curierul Judiciar No. 30 din 1923. — Andrei Rădulescu, „Con-

tribuțiuni pentru o mai bună împărțire a dreptății", pag. 54).

S'a obiectat că suprimarea opoziției ar avea inconvenientul că ar lipsi de primul grad de jurisdicție pe cel care a fost împiedicat de împrejurări independente de voința de a veni în ziua când instanța se pronunță pentru prima oară (Tr. R. Scriban, Curierul Judiciar, No. 43 din 1923). Cazurile acestea sunt însă rare. Apoi neajunsul ar putea fi înlăturat dacă s'ar introduce și la noi dispozițiile art. 402 C. civ. austriac sau ale art. 147 procedura civilă rusă, după care se va respinge cererea de a se da o sentință în lipsa uneia din părți, dacă este notoriu la tribunal că partea care lipsește a fost împiedecată prin intemperii sau alte întâmplări de neînlăturat. Sau, dacă s'ar adopta propunerea autorului anteproiectului de accelerarea judecăților care dă dreptul celui care n'a primit citația sau a fost împiedecat printr'un caz de forță majoră să se prezinte la judecarea pricinii, să ceară reintegrarea în drepturile sale (Principiu admis și de procedura penală germană art. 233 și de cea civilă).

În sistemul preconizat de noi, opoziția e admisă în instanța de apel—cu condiția să fie motivată. Cu alte cuvinte să se ceară părții să dovedească că într'adevăr împrejurări fortuite a împiedicat-o de a veni la judecată, nu ea sub regimul actual când e îngăduit să facă opoziție inculpatului care s'a retras din ședință după interogator (C. Apel București dec. 1461 din 20 Octombrie 1903, Curierul Judiciar No. 69 din 1903), sau celui care deși prezent refuză să răspundă la interogator. (Cas. fr. 13 August 1859 citat de F. Hélie Inst. Crim. VI N. 2907, 2956, ceea ce după cum foarte cu drept cuvânt găsește Tanoviceanu, echivalează cu o adevărată desfidare a majestății justiției, o batjocorire a ei. (I. Tanoviceanu, Procedura penală română, pag. 491). Procedura civilă rusă spune expres că în asemenea cazuri hotărârea nu e susceptibilă de opoziție. „Nu se socotește lipsă pârâțul care a luat oare care parte în proces, personal sau prin mandat, și nici acela care se găsește în sala de ședință dar nu dă explicațiile cerute de judecător“ zice art. 149 proc. civ. rusă.

De altfel, astăzi când reprezentarea în justiție e atât de facilitată, când potrivit art. 41 din legea avocaților este de ajuns o scrisoare trimeasă cu poșta, pentru ea cineva să poată fi reprezentat în justiție de un avocat și toate procesele de oarecare importanță au avocați inconvenientul dispăre aproape cu desăvârșire. În fine, în penal, unde procesul se cercetează și în lipsa părților, utilitatea opoziției e și mai puțin simțită.

Nu se poate zice că suprimarea opoziției ar periclită dreptul justițiabililor și ar sdruncina ordinea juridică, căci dacă ar fi așa, ar fi trebuit menținută și în legea judecătorilor de ocoale din 1908. Până la 1908 afacerile de competența judecătorului de ocol în prima instanță erau susceptibile de opoziție. Art. 53 din legea judecătorilor de ocol din 1894 dădea dreptul de opoziție părții judecată în lipsă chiar în materie comercială. Astăzi afacerile mijlocii ca importanță, cari sunt cele mai numeroase, unde avocații sunt mai rari, sunt lipsite de dreptul de opoziție în prima instanță.

Apoi dreptul de opoziție a suferit și suferă o mulțime de știrbiri. Procedura civilă suprimă în multe cazuri opoziția. (Art. 66 bis ; art. 257 ; art. 265 ; art. 270, contestațiile se judecă fără drept de opoziție, etc.) Codul de comerț desființează uneori dreptul de opozi-

ție, cum e cazul în materiile cambială, art. 349 c. com. Multe din legile speciale au desființat dreptul de opoziție : legea proprietarilor din 1903, legea monopolurilor statului, legea vânzării băuturilor, legea sanitară, etc. Iar după război aproape toate legile și decretul-legi suprimă opoziția. Astfel : decretul-legi privind ridicarea imobilizării cerealelor No. 3376 din 7 August 1919 ; decretul-legi No. 2969 din 1919, al speciei (art. 9) ; legea din 5 Martie 1920 pentru imobilizarea cerealelor (art. 23 ; legea pentru unificarea contribuțiilor directe (art. 32) ; sub care d-nul A. Georgescu-Vâlcea, — în adnotarea sa spune că legiuitorul a suprimat opoziția din considerațiuni de urgență și din tendința nouă predominantă în drept de a se exclude opoziția dintre căile de atac, căci e o încurajare la lene și la neglijență.

Dintre legislațiile în vigoare în teritoriile alipite, numai pr. civ. rusă cunoaște opoziția sub o formă care se apropie de opoziția din dreptul român. Cap. VIII, art. 145—155 reglementează opoziția care se admite când s'a pronunțat hotărârea în lipsa pârâului și dacă acesta n'a depus explicațiile scrise după cererea reclamantului. Când sunt mai mulți pârâți, cei ce nu se prezintă, n'au dreptul de opoziție dacă au fost citați prin publicații.

Procedura penală ungară nu cunoaște opoziția. Așa zisa justificare (Cap. XXII, art. 463 și urm) e departe de a fi ceea ce e opoziția la noi. Se admite când inculpatul a lipsit de la desbaterea principale a e tribunalei, cu condiția ca absența să fi avut o înrăurire esențială asupra rezolvării afacerii, ca cererea să fie făcută în 8 zile de la încetarea împiedicării și motivată dovedind cazul de împiedicare. Nu suspendă executarea.

Pr. civ. ungară (art. 451—452) vorbește și ea de justificare. În art. 460 vorbește de opoziția pe care pârâțul care nu s'a prezentat la constituirea procesului o poate face. Admisibilitatea se cercetează și aici în prealabil. Nu suspendă executarea.

Pr. civilă austriacă, care în art. 396 vorbește de sentințe date în lipsă, nu pomenește nimic de opoziție.

Terminăm cu constatarea că nici procedura penală germană nu cunoaște opoziția. Art. 42—47 pr. penală vorbește de așa zisa repunerea procesului în starea dinainte (Die Wiedereinsetzung in den vorigen Stand). Inculpatul care a lipsit de la desbaterea principală poate cere să fie judecat din nou. Însă cererea nu este admisă decât, dacă a fost împiedicat să se înfățișeze dintr'un caz de forță majoră sau obstacole pe care nu le-a putut înătura. Cu acestea sunt asimilate cazurile când nu a avut cunoștință de termen prin neînmânarea citației. (Art. 44 str. pr. ord.). Cererea trebuie făcută în cursul unei săptămâni de la dispariția obstacolului. Se discută admisibilitatea în principiu. Nu suspendă executarea (art. 45—47 str. pr. ord.). (a se vedea pentru amănunte : Löwe, Strafprozessordnung für deutsche Reich, (vol. pag. 127).

Acelaș lucru și în ce privește procedura civilă germană. (A se vedea : Zivilprozessrecht, Heilfron — Pick, vol III, pag. 514 și urm.).

Credem că noul cod de procedură civilă va rezolva această chestiune în sensul tendinței noi care se afirmă din ce în ce mai puternic.

GEORGE SOLOMONESCU

Judecător, Tribunalul Dâmbovița

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III.

Audiența de la 15 Octombrie 1924

Președenția d-lui Dem. G. Tazlăuanu, Președinte

Direcția C. F. R. cu Frații Fischler

TRANSPORT. (CONTRACT DE).— PROPRIETARUL MĂRFURILOR EXPEDIAȚIE.—DREPTUL DE A INTENTA ACȚIUNE ÎN DAUNE CHIAȚ DACĂ NU A FIGURAT CA EXPEDITOR.—ART. 413 ȘI 425 C. COM.

Articolul 413 cod. com. stabilind, în lipsă de stipulațiune contrarie, raporturi de drepturi și obligațiuni între cărăuș și acela care a dat autorizație de transport în calitate de proprietar, posesor sau titular de drepturi asupra lucrurilor, este evident că acesta poate exercita el însuși acțiunea în daune prevăzută de art. 425 c. com, de carece chiar dacă nu figurează în contractul de transport, la formarea căruia nu a luat parte, are însă de la lege (art. 413 c. com.) calitatea de parte contractantă și deci de beneficiar al acțiunii în daune contractuale.

No. 1767. Respins recursul făcut de Direcția C. F. R. contra deciziei No. 63/923 a Curții de Apel Iași S. II în proces cu firma Frații Fischler.

S'au ascultat D-nii avocați V. Papadat pentru recurentă și A. Pauker pentru intimată.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare tras din exces de putere și violarea art. 413 din cod. com.

Având în vedere că prin decizia atacată cu recurs Curtea de apel a condamnat pe recurentă să plătească firmei intimate „Frații Fischler“ suma de 36.000 lei daune provenite din pierderea — în timpul transportului — a unui balot de marfă încredințată recurentei, în calitate de cărăuș.

Având în vedere că atât înaintea instanțelor de fond cât și azi în recurs, recurenta s'a apărut susținând, că în scrisoarea de trăsură firma Fischler n'a figurat nici ca expeditoare nici ca destinatară a mărfurilor, că în atare situațiune n'ar exista nici un raport contractual între dânsa și cărăuș, în sensul art. 413 cod. comercial și prin urmare, — chiar în ipoteza că ar fi proprietara mărfii, — nu ar avea acțiune în daune pe baza contractului de transport la care n'a luat parte, cîcel mult o acțiune rezultând dintr'un delict sau quasi-delict pe temeiul art. 998 și urm. cod. civil.

Considerând că, potrivit art. 413 cod. com. contractul de transport obligă pe cărăuș: sau față de expeditorul mărfurilor încredințate pentru transport sau față de persoana care fără a figura ca predător, dovedește că a dat însărcinare pentru transportul lucrurilor; că prin această din urmă alternativă legiuitorul

s'a referit desigur la cazurile când expeditorul nu este el însuși proprietarul sau posesorul lucrurilor, și nu mai primește din partea acestuia însărcinarea sau împuternicirea de a preda cărăușului lucrurile destinate transportului;

Că, în aceste cazuri, contractul stabilind, potrivit legii și în lipsă de stipulațiune contrarie raporturi de drepturi și obligațiuni între cărăuș și acela care a dat însărcinarea pentru transport în calitate de proprietar, posesor sau titular de drepturi asupra lucrurilor, este evident că acesta din urmă poate exercita el însuși acțiunea în daune prevăzută de art. 425 cod. com. de oare ce calitatea de parte contractantă și deci de beneficiar al acțiunii în daune contractuale, o are dela lege;

Că, acestea fiind principiile consacrate de lege în materie, urmează a vedea dacă în speță instanța de fond a făcut o bună aplicare a lor;

Considerând că în fapt Curtea de Apel a constatat pe baza probelor administrate în cauză, — că firma intimată era nu numai proprietara mărfii care s'a pierdut dar și destinatară ei și în aceaș timp persoana care a dat însărcinarea, pentru transportul mărfii, iar persoanele cari au fost trecute în actul de transport ca expeditor și destinatar, nu au avut alt rol decât acela de reprezentanți sau împuterniciți ai firmei intimate;

Că, în atare situațiune de fapt, a cărei veracitate nu poate fi controartă de Curtea de Casație, instanța de fond socotind culpa Direcțiunii Căilor Ferate în raport cu drepturile intimatei, ca o culpă contractuală, pentru neexecutarea unui contract de transport, iar nu o culpă delictuală și admitând — pe cale de consecință — acțiunea intimatului contra Direcțiunii Căilor Ferate pe temeiul art. 413 și 425 c. com., prin aceasta a făcut o bună aplicațiune a principiilor mai sus arătate și n'a săvârșit nici o violare sau exces de putere.

Pentru aceste motive, respinge.

TRIBUNALUL TELEORMAN Secția II.

Audiența dela 23 Ianuarie 1925

Președînța: d-lui Pascu Dinescu, președinte

Jeana Andreescu cu Florea Părlătescu.

ORDONANȚĂ DE ADJUCĂCARE.— EFECTELE EI.— CONTESTAȚIA PREVĂZUTĂ DE ART. 525 PR. CIV.— NEFĂCEREA EI DE OĂTRE CEL CARE A LUAT PARTE LA URMĂRIRE.— EFECTELE NEFĂCĂRI.— FEMEIE DOTALĂ.— ART. 1255 COD. CIV.

1) Ordonanțele de adjudecare nu sunt hotărări judecătorești propriu zise, însă se aseamănă cu acestea prin opozabilitatea lor către cei care au luat parte la urmărire, constituind pentru ei autoritate de lucru judecat.

2) Cei care au luat parte la urmărire, — cum este datornicul urmărit, — și n'au căutat să-și valorifice drepturile lor pe calea contestații

conform art 525 pr. civ., nu mai pot în urmă să și-le valorifice pe calea unei acțiuni principale, siguranța transacțiilor cerând ca ei să și-le valorifice înainte de adjudecare, iar art. 568 pr. civ., care permite cererile de evicțiune, trebuie să mărginit numai la cei care n'au luat parte la urmărire.

3) O femeie dotală, care ca debitoare urmărită, n'a opus dotalitatea imobilului vândut pe calea contestații conform art. 525 pr. civ., nu poate în urmă să opună această dotalitate pe calea unei acțiuni principale.

4) Femeia dotală nu poate să invoce nici art. 1255 cod. civ., care permite femeii, după desfacerea căsătorii sau separția de patrimonii, să ceară anularea vânzării unui imobil dotal, când s'a făcut în afară de cazurile prevăzute de lege, fiindcă acest articol se referă la vânzările voluntare, nu la cele silit.

Sent. No. 28.—Admis finele de neprimire ridicat de Florea Părlitescu prin av. Ștefan Ivanovici. Reclamanta Jeana Andreescu prin avoc. Florea Sprănceană.

Tribunalul,

În urma deliberațiilor ținute a pronunțat următoarea sentință :

Asupra finelii de neprimire ridicat de pârâțul Florea Părlitescu prin care cere să se respingă acțiunea introdusă de Jeana Andreescu cu autorizația soțului ei, pentru motivul că reclamanta fiind citată în instanța de urmărire a imobilului, care s'a adjudecat asupra pârâțului, reclamanta n'a făcut contestație conform art. 525 pr. civ. pentru a arăta că imobilul urmărit este dotal ; că neuzând de această cale, reclamanta nu mai poate invoca dotalitatea pe cale de acțiune principală opunându-se la această autoritatea lucrului judecat ;

Având în vedere că reclamanta a obiectat, că numai dacă ea uză de calea contestației contestația trebuia introdusă conform art. 525 pr. civ. ; că însă dacă reclamanta n'a uzat de calea contestații, nu înseamnă că nu poate introduce o acțiune pe calea principală, această acțiune putând s'o introducă conform art. 568 pr. civ. și 1255 cod. civ. ; în consecință reclamanta a cerut respingerea finelii de neprimire ;

Având în vedere că acestea fiind susținerile părților urmează să examinăm finele de neprimire ridicat de pârât ;

Considerând că o ordonanță de adjudecare nu este o hotărâre propriu zisă, fiindcă unul este obiectul unei ordonanțe de adjudecare și altul este al unei hotărâri judecătorești ; că ordonanța de adjudecare este un rezumat al tuturor lucrărilor și actelor ocazionate de o vânzare silită, pe când hotărârea este statuarea asupra chestiunilor litigioase supuse unei judecăți ; că deosebite în obiectul lor, ordonanțele de adjudecare se a-

seamă cu hotărârile judecătorești în ceea ce privește efectele lor ; într'adevăr și ordonanțele de adjudecare se opun părților care au fost regulat încunostiințate în instanța de urmărire, constituind pentru ele autoritate de lucru judecat, după cum și hotărârile judecătorești au acest efect ;

Considerând că acest efect rezultă din faptul, că părților interesate, cărora li s'a adus la cunoștință urmărirea, luând astfel parte la urmărire, art. 525 pr. civ. le pune a îndemna calea contestații pentru apărarea drepturilor lor ; că pentru aceste părți, cum este și datornicul urmărit, calea aceasta nu este numai facultativă, în sensul că dacă nu uzează de această cale, ar putea în urmă pe calea unei acțiuni principale să și valorifice drepturile lor ; într'adevăr legea de procedură dând celor interesați calea contestații a vroit că prin aceasta drepturile lor să fie lichidate, pentru că prin adjudecare, drepturile adjudecatarului să fie cât mai sigure, întărindu-se prin această siguranța tranzacțiilor ; că dacă legiuitorul n'a admis pentru adjudecatură purga completă, permițând prin art. 568 pr. civ. cererile de evicțiune, cererile acestea trebuie să mărginite la cei care n'au luat parte la urmărire, acștia fiind străini de urmărire, iar nu la cei care au luat parte la urmărire ; că deci, pentru cei care au luat parte la urmărire, drepturile lor numai pe calea contestații conform art. 525 și 530 pr. civ. pot fi opuse iar nu pe calea unei acțiuni principale ;

Având în vedere că în speța de față, din ordonanța de adjudecare nr. 910 din 1910 a trib. Teleorman se constată că pentru ziua vânzării imobilului, procedura cu reclamanta a fost îndeplinită, la dosar existând dovezile că și celelalte încunostiințări au fost îndeplinite ; că se constată de asemenea că reclamanta n'a opus dotalitatea imobilului pe calea contestații conform art. 525 pr. civ. ; că după principiile mai sus expuse, reclamanta nu poate opune dotalitatea pe calea acțiunii principale de față. (în acelaș sens Ion I. Ionescu, *Dota sub raportul înstrăinării* pg. 59-60—contra Curtea Ap. Buc. I, 4 Noembr. 1892. C. Jud. 34-92, și fiind astfel finele de neprimire se găsește fondat ;

Având în vedere că reclamanta a mai susținut că ea poate cere anularea ordonanței de adjudecare, bazându-se și pe art. 1255 cod. civ. ;

Considerând că după art. 1255 cod. civ. femeia poate să ceară anularea vânzării unui imobil dotal, în timp de 10 ani după desfacerea căsătorii sau separarea de patrimoniu, când acest imobil a fost înstrăinat fără să fie în cazurile prevăzute de lege ; că însă acest articol se referă la vânzările voluntare, nu la vânzările silit ; că pentru vânzările silit dotalitatea nu poate fi opusă de cât în modul prevăzut de procedura civilă, după cum s'a expus mai sus ; ceea ce reclamanta n'a făcut ; că fiind astfel finele de neprimire al acțiunii se găsește fondat și în consecință se admite, respingându-se prin aceasta acțiunea ;

Văzând și cererea de cheltueli de judecată pe care Tribunalul apreciind le fixează la suma de lei 1000 ;

Pentru aceste motive, redactate de dl judecător de ședință Hariton Udrea, admite finele de neprimire etc.

Semnați : *Pascu Dinescu, H. Udrea.*